

EMIL HRUŠKA
& JACQUELINE GIESOVÁ

**PRAVÁ RUKA
K. H. FRANKA**

SS-STANDARTENFÜHRER
ROBERT GIES
V PROTEKTORÁTU

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Obsah

Úvodem: Jak to všechno začalo	7
Můj děd, vrah, který nikdy nebyl odsouzen	9
Protektorát Čechy a Morava: K. H. Frank přichází	16
Hitler v Praze	18
Frank státním tajemníkem	22
Frankova pravá ruka	26
Kdo byl Robert Gies?	32
Robert Gies za nacismu.	34
Giesova kariéra v SS a SD	37
Význam a moc Dr. Giese v Praze	38
Skok vpřed časem	40
(Zastávka „WWW“)	41
Podzim 1939 v Praze	47
Robert Gies, rodina, děti... ..	53
„Řešení české otázky“ aneb doba memorand	62
„Politici vojáci“ hospodářství (Adolf, Schleyer a jiní)	70
Adolfovo memorandum	72
Heydrich na Hradě	78
Stanné právo	83

Kdo měl v rukou korunovační klenoty?	85
Germanizace prostoru.	95
Druhý boj o Giese	97
Heydrichiáda	99
Lidice	102
Děti po popravených.	108
V čele ministerského úřadu.	119
Třetí „boj o Giese“	121
Portugalská spojka.	123
Střípky (1944)	129
Velký úklid (1945)	133
Hledá se Robert Gies	136
Útěk z Prahy	141
Marie Giesová před soudem.	144
Robert Gies a Češi.	149
Robert Gies vyšetřován	151
Řízení se zastavuje!	157
Zájem o Giese trvá?	159
Poslední roky	161
Otec mi odkázal svůj pocit viny	
Rozhovor Emila Hrušky s Jacqueline Giesovou	163
Základní prameny a literatura.	191

Giesova kariéra v SS a SD

Po dvou letech dosáhl Dr. Robert Gies v SS důstojnické hodnosti: dne 12. září 1937 byl povýšen na SS-Untersturmführera (poručíka). Od 1. května 1937 působil, uvolněn z civilní státní služby, jako profesionální zpravodajský důstojník SD. Služební posudek, vypracovaný na něj 22. února 1938, obsahoval výhradně kladná hodnocení: Giesův „rasový obraz“ je „převážně nordický“, charakter „čistý, spolehlivý, přímý a otevřený“, jeho vůle „cílevědomá“, vystupování ve službě „vojenské a korektní, mimořádně bezchybné“. Pokud šlo o Giesovy další vlastnosti, autor posudku konstatoval, že „je inteligentní, duševně velmi čilý a vnímavý“, a že „jeho nacionálněsocialistický názor je pevný“.

Od 11. září 1938 měl Dr. Robert Gies hodnost SS-Obersturmführer (nadporučík). Další posudek na něj, vypracovaný v souvislosti s povýšením, vyzdvihoval, že Gies „má naprosto vyslovenou schopnost pro kontrarozvědnou práci, jež se projevuje zejména ve výtečném kombinačním nadání a v rychlém rozpoznání metod používaných zahraniční zpravodajskou službou a v jím zvolených východisek a spojení“. V posudku také stálo, že Giesův „výkon služby zcela potvrdil soud o něm, že je mimořádně dobře použitelný ve všech pracovních oblastech SD, neboť v trierském pohraničním úseku nejen vybudoval příkladný kontrarozvědný systém, ale prokázal také svou vynikající schopnost při sledování a potírání politických a světonázorových odpůrců“.

Robert Gies v té době vykonával funkci velitele podúseku SD v Trieru, tedy v blízkosti lucemburské hranice a neda-leko hranice francouzské; v prostoru, který byl strategický z hlediska nacistických válečných plánů, jež měly být brzy

realizovány. Potom povýšil (nejen funkčně): 20. dubna 1939, symbolicky v den Hitlerových narozenin, dostal hodnost SS-Hauptsturmführer (kapitán), stal se šéfem štábu Vrchního úseku SD Fulda-Werra, kde působil do 15. května 1939. O dva dny později oznámil K. H. Frank protektorátnímu aparátu, že Dr. Robert Giese nastoupil do Prahy jako jeho osobní tajemník. Tajemník vzdělaný, s bohatými zkušenostmi správního úředníka a zpravodajského důstojníka. Optimální kombinace pro pozici Frankovy „pravé ruky“.

Význam a moc Dr. Giese v Praze

„Frank ke Giesovi choval vždy velkou, téměř absolutní důvěru. Moc této šedé eminence neobyčejně vzroste a bude ovlivňovat prakticky veškerý život v protektorátu,“ konstatoval Jaroslav Čvančara (*Někomu život, někomu smrt. Československý odboj a nacistická okupační moc 1941–1943*).

„Bylo skoro také nemožné, dostat se ke K. H. Frankovi, aniž by se zvolila cesta přes Giese,“ uvedl H. Neuburg. „Byl tudíž prakticky do všeho zasvěcen a o některých věcech věděl víc než sám Frank. Jeho nadprůměrné nadání dovolilo mu se zapracovat rychle do jemu nových a neznámých problémů a zvláštností česko-moravského prostoru. Přes své vlivné a v mnohých věcech ovládající postavení byl však tak chytrý, že se uměl osobně vždy držet v pozadí.“

Paul Riege, velitel Pořádkové policie v protektorátu: „Dr. Giese byl osobním referentem státního tajemníka Franka, jeho rukama procházely všechny důležité věci. Kdo chtěl být Frankem vyslyšen, musel předtím projít místností Dr. Giese. Vztah mezi Dr. Giesem a Frankem byl velmi důvěryplný.“ (Výpověď z roku 1960)

„SS-Obersturmbannführer Dr. Gies jako můj osobní referent je nepostradatelný [...] Gies na základě své činnosti v protektorátu od roku 1939 disponuje rozsáhlými znalostmi místních poměrů a politických souvislostí, takže v tomto okamžiku je nenahraditelný.“ (K. H. Frank v roce 1943)

Historie protektorátní éry z hlediska nacistické okupace, represe a exploatace byla psána ostrým perem K. H. Franka, kdy

V ČTK: R. Gies má jako jediný kožený plášť, ačkoli je léto a teplo...

inkoust do kalamáře mu doplňoval věrný a spolehlivý Robert Gies, jenž začasto pod Frankovo pero položil list s textem, který vypracoval pouze on sám a s nímž se Frank ztotožnil. Oba byli pověstnými „pachateli od psacího stolu“, ale zatímco Frankovu odpovědnost, vzhledem k jeho funkcím a pravomocím, bylo možné kvantifikovat a klasifikovat (zejména po válce, kdy Frank stál před soudem), u Giese to je mnohem složitější právě kvůli jeho roli „muže v pozadí“, „šedé eminence“. Obecně platí, že Gies uskutečňoval nacistickou politiku v protektorátu stejně aktivně a důsledně jako jeho šéf, leč jeho formální rozhodovací pravomoc byla nesrovnatelně nižší a tudíž i osobní odpovědnost, z právního hlediska, mnohem menší. Odpovědností morální, svědomím, není třeba se u těchto „pachatelů od psacího stolu“ jakkoli zabývat; pokud snad existovala, pak jen jako ten povestný špendlík v kupce sena... Detailně dnes zmapovat činnost Dr. Roberta Giese v protektorátu není možné, ostatně nebylo by to možné ani dříve. Vycházejme proto z objektivního závěru, že Dr. Robert Gies byl stejně jako K. H. Frank „za vším“. Jako aktivní činitel, nikoli jen jako pozorovatel.

Skok vpřed časem

Na začátku dubna roku 1963 uspořádal tehdejší československý Svaz protifašistických bojovníků (SPB) mezinárodní tiskové konference v Praze, Berlíně a v Západním Berlíně. Jejich účelem bylo oznámit veřejnosti hlavně v Československu, NDR a NSR, že SPB podal trestní oznámení za válečné zločiny na některé nacisty z protektorátní éry – mimo jiných na Linu Heydrichovou (vdovu po R. Heydrichovi), Reinharda Pozorného (plzeňského nacistu a spolupracovníka gestapa), Wolfganga Wolframa von

Wolmar (důstojníka SS a svého času šéfa tiskového pododdělení úřadu říšského protektora) a – Roberta Giese.

(Zastávka „WWW“)

U Wolfganga Wolframa von Wolmar („WWW“), jemuž české „smějící se bestie“ daly za okupace posměšnou přezdívku „Osram von Posram“ nebo také „Osram von Tungsram“, se zastavme, neboť patřil svého času do úzkého okruhu osob čile se stýkajících a úzce spolupracujících, jehož duchem a dostředivým činitelem byl Robert Gies. „WWW“ se narodil ve Vídni, ale své dětství a mládí prožil v tzv. Sudetech – národní školu a nižší reálné gymnázium navštěvoval v Liberci, vyšší reálku v Lokti, potom studoval filosofii na univerzitách ve Vratislavi, v Berlíně a Praze. Už v devatenácti letech vstoupil do nacistické strany DNSAP (*Deutsche Nationalsozialistische Arbeiterpartei*), která v letech 1919–1933 v ČSR legálně působila. V souvislosti se zásahem státních úřadů proti nacistům na podzim 1933 byl „WWW“ coby tehdy župní studentský vůdce DNSAP zatčen. Po propuštění pak vykázán do Německa, kde se stal adjutantem Hanse Krebse, předáka mezitím zakázané DNSAP. Oba pak nastoupili do služeb říšského ministerstva vnitra. V Německu se „WWW“ stal členem NSDAP a SS.

V březnu 1939 se „WWW“ vrátil do Prahy – jako vládní rada a šéf tiskového pododdělení úřadu říšského protektora. Jeho základním úkolem bylo „zglajchšaltování“ českého tisku v nacistických intencích a dohled nad ním včetně personálních aspektů; hned po svém nástupu do Prahy „WWW“ dal zatknout řadu šéfredaktorů a mnoho redaktorů vyměnit.

Dne 17. listopadu 1939, tedy v den represe proti českým vysokoškolským studentům, došlo v Praze k událostem, jejichž

*V ČTK: Tato událost byla čile fotografována;
Franka informuje von Wolmar*

popis budeme citovat z odůvodnění rozsudku, vynesného nad K. H. Frankem v roce 1946: „Podle záznamu staniční knihy 65. policejního revíru v Praze XI, jel 17. listopadu 1939 před 23. hodinou ve voze elektrické dráhy č. 9 Husovou třídou směrem od Prahy referent úřadu říšského protektora Rudolf Železný. V uvedeném voze seděl také hudebník František Lögner a policejní inspektor František Nachtmann. Inspektor Nachtmann měl nohy křížem a přitom strčil do Železného. Když pak Železný vystoupil a za ním Lögner a Nachtmann, dostali se

všichni tři do hádky, při které Železný vytáhl pistoli. K tomu přišel policejní praporčík Valenta, který pak všechny tři předvedl na policejní stanici. Z rozkazu Wolframa von Wolmara byli inspektor Nachtmann a praporčík Valenta suspendováni a spolu s Lögnerem předáni gestapu. Druhého dne na to byli všichni tři jmenováni v kasárnách v Ruzyni zastřeleni, a to na přímý rozkaz obžalovaného Franka, který tak učinil na požádání svého přítele Wolframa von Wolmara. Obžalovaný se sice hájí, že šlo o rozkaz Hitlerův, ale tato obhajoba jest naprosto nevěrohodná, neboť jest nemyslitelno, že by s takovou maličkostí si dovolil obžalovaný vůbec obtěžovat Hitlera, zejména když se uvází, že celá záležitost od zatčení uvedených tří osob a jich popravení trvala jen několik hodin.“

Ještě před vynesením rozsudku nad K. H. Frankem komentoval tento tragický případ veřejný žalobce Dr. Jaroslav Drábek takto: „Připomínám ještě podrobněji vraždu Františka Lögnera, inspektora Nachtmanna a strážníka, kteří byli zastřeleni vlastně na pouhou telefonickou žádost Wolframa von Wolmar jen proto, že měli bezvýznamné nedorozumění v tramvaji s podřízeným Wolmarovým, jakýmsi Němcem Železným. Pro tento případ [...] je typické to, že obžalovaný dává tu zavraždit tři lidi bez jakéhokoliv vyšetřování, jaksi jen jako úsluhu svému dobrému známému p. Wolframovi von Wolmar. Byl to onen směšný a nadutý šlechtický floutek, kterého řízný vtip pražského lidu zabil již vlastně za živa přezdívkou, kterou mu přidelil a která se všeobecně vžila – Osrám von Tungsram. Byla zhruba půlnoc, když pan státní tajemník řekl do telefonu své ano a za několik hodin byli všichni tři Češi mrtvi. [...] Bezvýznamná událost, o níž není třeba informovat ani pana říšského protektora, zůstane to vlastně jen mezi Frankem a Wolframem von Wolmar.

A tak pan Dr. Gies zaznamenává nám i tento charakteristický detail s německou důkladností do spisů.“

Koncem roku 1942 je „WWW“ v Praze vystřídán a odchází, tento muž nápadně malého vzrůstu, bojovat v divizi SS „Prinz Eugen“; v roce 1943 si odskočí do Prahy, kde je promován doktorem filosofie, a konec války jej zastihne jako SS-Hauptsturmführera (kapitána).

Von Wolmar je toho dne v ČTK dosti vytížen

Po válce se „WWW“ vynořil pod falešným jménem v Rakousku a zahájil kariéru novináře pracujícího pro neonacistický tisk. Československo usilovalo oficiálně o vydání „WWW“ a jeho postavení před soud od roku 1951. Teprve v prosinci 1954 byl „WWW“ zadržen v Salzburgu při svém návratu ze Spolkové republiky. Po třech měsících jej však propustili pro nedostatek důkazů. V roce 1971 se československé úřady znovu snažily dosáhnout odsouzení „WWW“ v západním Německu pro jeho účast na popravení Nachtmana, Valenty a Lögnera v roce 1939. Marně. Wolfgang Wolfram von Wolmar byl osvobozen, přičemž jedním ze svědků obhajoby byl Siegfried Zoglmann. Bývalý důstojník SS a po nějakou dobu „vůdce“ Hitlerjugend, tedy Hitlerovy mládeže, v protektorátu. Muž rovněž malého vzrůstu, ovšem velkého politického vlivu; muž, který patřil, stejně jako Robert Gies, mezi úzce provázanou protektorátní nacistickou elitu, mezi pověstné „pražské specialisty“. Zoglmann se stal po válce vlivným západoněmeckým politikem, dokonce poslancem Spolkového sněmu, a všemožně podporoval své souvěrce s hnědou minulostí. S „WWW“ se mimo jiné setkával při práci pro Sudetoněmecký landsmanšaft, jehož byl vysokým funkcionářem.

O tiskové konferenci SPB informovaly všechny české deníky; největší z nich, Rudé právo, psal o Robertu Giesovi takto: „V hlavním referátu uvedeno, že Gies je starý nacist, který vstoupil do NSDAP již 1. května 1933 a později do SS. Dne 12. února 1937 jej tehdejší šéf *Sicherheitsdienstu* a pozdější kat českého lidu Heydrich osobně vyreklamoval do svého úřadu. Heydrich jej rovněž 19. května 1939 přidělil do Prahy jako osobního referenta Karla Hermanna Franka. Heydrich v dopise z 29. září 1939 píše o Robertu Giesovi: Během své dvouleté činnosti v Bezpečnostní službě *Reichsführera* SS se

R. Gies nesmí u ničeho chybět: opět v ČTK

znamenitě osvědčil. Gies se osobně podílel na plánu tzv. konečného řešení české otázky, tj. vyhlazení českého národa. Dne 26. července 1943 dal vypracovat seznam dětí, jejichž rodiče byli popraveni, přičemž „nežádoucí“ byly poslány do zvláštních dětských koncentráků. Gies je na spojenecké listině válečných zločinců z 16. června 1946 pod číslem 2397 48 210. Nyní je ministerským radou v Münsteru. “Z německých listů můžeme citovat třeba deník *Nordrhein-Westphalen Zeitung*: „Československý ‚Svaz bojovníků proti fašismu‘ obvinil několik prominentních občanů Spolkové republiky. Český historik Amort prohlásil, že dokumenty dokazují válečné zločiny spáchané během druhé světové války v tehdejším protektorátu Čechy a Morava. Obvinil

Dr. Roberta Giese, ministeriálního radu v Münsteru, Dr. Paula Mitregu, soudního radu ve Stuttgartu, Reinharda Pozorného, člena Bavorské rozhlasové rady a kulturního šéfa Sudetoněmeckého landsmanšaftu, Heinze Reinefahrta, bývalého poslance Zemského sněmu Šlesvicka-Holštýnska. Dokumenty mají být předány německým úřadům.“

Tisková konference souvisela právě s úsilím československých úřadů dosáhnout stíhání jmenovaných osob za nacistické zločiny. S úsilím marným, a to nejen v případě Giese, Heydrichově, Pozorného či Wolfganga Wolframa von Wolmar, nýbrž desítek dalších nacistů. To hlavní, co bylo Giesovi a spol. dávano za vinu, shrnoval částečně dokumentární film *Pohled za zrcadlo* režiséra Oldřicha Kříže (Krátký film Praha, 1963). Film zvláště zajímavý tím, že Roberta Giese lze v něm spatřit jaksi „živého“ a vytvořit si tak přinejmenším plastickou představu o jeho fyziognomii.

Robert Gies byl v roce 1963 viněn ze spoluúčasti na zásazích nacistů proti demonstrantům a studentům v říjnu a listopadu 1939, dále z aktivního podílu na opatřeních proti dětem po popravených účastnících odboje, a z použití násilí v prvních květnových dnech roku 1945.

Podzim 1939 v Praze

(Robert Gies) „Podíli se na všech klíčových rozhodnutích a akcích K. H. Franka. Byl to právě Gies, který se 28. 10. a 17. 11. 1939 podílel na brutálním zásahu proti českým demonstrantům. Když Berlín zvažuje, zda by se přece jen mohlo 100–200 studentů propustit, Frank s Giesem doporučí propouštění zastavit: „Češi si v žádném případě nezaslouží, aby jim bylo vycházeno vstříc.““

(J. Čvančara, *Někomu život, někomu smrt. Československý odboj a nacistická okupační moc 1939–1941*)

Pro přiblížení událostí z 28. října a 17. listopadu 1939 buď citováno z odůvodnění žaloby na K. H. Franka: „Předvečer státního svátku proběhl klidně. 28. říjen započal tak klidně. Teprve před 10. hodinou započaly akce Němců, kteří přepadali české chodce ozdobené českými odznaky. Výtržnosti, jednáním Němců vyvolané, nabývaly postupně rázu demonstrací, jejichž dějištěm se stal střed Prahy; Václavské náměstí, Jindřišská ulice, Vodičkova a Karlovo náměstí černaly se zástupy demonstrujících Pražanů. Na příkaz Němců musila pražská policie vystoupit proti demonstrujícím a ulice vyklidit, ale jinak demonstrujícím nepřekážela. S mírným postupem české policie však Němci nebyli spokojeni. Říšská policie německá k večeru zasáhla a došlo

Mocná protektorátní čtveřice: zleva von Wolmar, Böhme, Gies a Frank

k střílbě proti demonstrujícím a k zatýkání. Celkem bylo zatčeno asi 400 osob. Jedna osoba usmrcena a asi 15 raněno tak, že musily vyhledat ošetření v nemocnici, počet lehce raněných jde však do set. [...] Je samozřejmé, že obžalovaný Karl Hermann Frank nedal si ujít příležitost, aby se osobně zúčastnil potlačování nepokojů a aby se přesvědčil, jak policie plní dané rozkazy. Jak zjištěno, sám osobně napadl v Žitné ulici nic netušícího chodce, srazil ho k zemi a kopal do něho. Stejným způsobem napadl i starou ženu, kterou ztloukl bičíkem, a stejně si počínal vůči demonstrantům na Můstku, kde dokonce provázejícím ho SS dal příkaz lid napadnout.“

Kolem šestnácté hodiny telefonuje do Lán prezidentu Háchovi Robert Gies a oznamuje mu brzkou Frankovu návštěvu. Frank přijíždí před sedmnáctou hodinou spolu s velitelem Bezpečnostní policie a SD v protektorátu Stahleckerem; tlumočí Háchovi Hitlerův příkaz, že v protektorátu nestrpí žádné demonstrace, a pokud nejsou protektorátní úřady schopny zjednat pořádek, bude protektorátní autonomie zrušena.

Jedním z postřelených demonstrantů byl student medicíny Jan Opletal, který na následky zranění 15. listopadu zemřel. Z odůvodnění obžaloby na K. H. Franka: „Pražské vysokoškolské studentstvo bylo smrtí svého druhu Opletala rozhořčeno a rozhodlo se, že usmrcenému vypraví důstojný pohřeb. V tom vidělo gestapo vhodnou příležitost, aby mohlo splnit zadaný mu úkol, tj. vyvolat předpoklady pro to, aby české vysoké školy mohly být zavřeny. Události 28. října 1939 nezavdávaly k tak dalekosáhlému opatření dostatečné příčiny, neboť nešlo o společné vystoupení studentstva. Záminka byla nalezena v událostech a pohřbu Jana Opletala. Ač ze strany úřadů nebylo vypravení pohřbu zakázáno a ač všechny podmínky pro vedení pohřbu

ze strany představitelů studentstva byly splněny, přesto německá policie našla si záminku v tom, že po pohřbu část účastníků zpívala české písně a „Kde domov můj“, aby připravovanou akci proti studentstvu provedla. Na Národní třídě někteří z vracejících se studentů zranili šoféra Frankova auta, kterého Frank s revolverem poslal proti chodcům. Odpoledne dne 15. listopadu byl již klid. Přesto však německá místa považovala toto jednání za nebezpečný projev protiněmeckého smýšlení.“

Schylovalo se k tragédii. Otřesné a, pohledem na oběti a zrakem jejich rodin, přátel, kolegů, ale i milionů obyvatel protektorátu, jímavé, k první velké tragédii v protektorátní éře, jež zvolala žalobu do celého světa a potvrdila, že nacisté se před ničím nezastaví, pokud jde o hájení jejich krvavého panství v zemích českých. Ostatně kdekoli jinde.

„Dne 16. listopadu letí Neurath s Frankem v průvodu generála Fridericiho [...] do Berlína k Hitlerovi podat osobně zprávu a vyžádat si schválení zamýšlených opatření. Vyslanec Dr. Chvalkovský je přijat Hitlerem. Podle jeho hlášení vyslovil se Hitler, že 15. březen byl jeho veliký omyl, že lituje, že s Čechy nenaložil jako s Poláky. Události 28. října a 15. listopadu nasvědčují prý tomu, že si Češi nezaslouží jiného osudu. Nařídil proto předně uzavření vysokých škol na tři roky a jejich obsazení, které bylo již v běhu, dále potlačení jakýchkoliv pokusů o demonstrace, třeba i použitím těžkých zbraní.“

Toho dne večer se v Černínském paláci, sídle státního tajemníka, konala porada, které se účastnil K. H. Frank, Robert Gies, státní podtajemník von Burgsdorff, velitel Bezpečnostní policie a SD Walter Stahlecker, šéf řídicího úseku SD v Praze Walter Jacobi, šéf gestapa Hans-Ulrich Geschke, velitel Pořádkové policie von Kamptz a velitel pražského pluku SS

(6. SS-Totenkopfstandarte) Bernhard Voss. Smyslem porady byla koordinace činnosti represivních složek, které měly provést zničující úder proti rebelujícímu českému studentstvu. Voss po válce vypověděl, že na poradě dostal rozkaz k obsazení pražských univerzitních budov do sedmi hodin ráno. Jeho oddíly údajně nezatýkaly studenty, to činila německá Pořádková policie, která obsazovala vysokoškolské koleje. „Zatčení studenti byli převezeni do Kasáren Heinricha Himmlera na Ruzyni. Za neustálého bití je doprovod nahnal do bývalé jízdní, kterou dostala k dispozici Bezpečnostní policie. Tam následovalo další týrání [...] V kasárnách přechkali studenti krušnou noc a ráno byla většina z nich po seřazení a selekci odeslána na nedaleké nádraží Praha-Ruzyně, odkud je čekal transport do koncentračního tábora Sachsenhausen.“ (Jan Vajskebr, *Bernhard Voss*)

Bývalý náměstek pražského primátora Josef Pfitzner, po válce popravený, v roce 1945 uvedl: „Tehdy večer (16. listopadu 1939 – pozn. aut.) byl jsem volán telefonicky Dr. Giesem z Frankova úřadu a tímto mi bylo uloženo, abych opatřil pokud možno největší počet autobusů. Gies mně v telefonu neříkal, k čemu tyto autobusy potřebuje, já jsem se také na to neptal, a v tom okamžiku jsem ani neměl tušení, k čemu tyto autobusy Gies potřebuje. Gies mně oznamoval, že děje se tak na rozkaz K. H. Franka, proto jsem se na další ani neptal.“

Do Sachsenhausenu bylo deportováno na 1200 studentů. Vosse mezitím povolali do Černínského paláce, „kde mu Frank oznámil, že pro výstrahu má být vykonáno několik rozsudků smrti nad údajnými podněcovateli nepokojů. Dostal rozkaz, aby sestavil popravčí četou, neboť jako místo exekuce byly vybrány ruzyňské kasárny [...] K exemplárnímu trestu bylo pražským

vedoucím úsekem Bezpečnostní služby vybráno devět studentských funkcionářů [...] Exekuci vykonala popravčí četa 5. roty II. praporu (Sturmabann) 6. SS-Totenkopfstandarte. Studentským představitelům byl údajně nejprve přečten rozsudek a poté došlo k exekuci.“ (Jan Vajskebr, *Bernhard Voss*)

Tentokrát v černé uniformě SS (první zleva): ve Frankově vile v tehdejší Yorckově ulici. Vedle Giese šéf oddělení kulturní politiky v úřadu říšského protektora Karl von Gregory, po levici K. H. Franka doprovod J. Goebbelse při jeho návštěvě Prahy (7. 11. 1940)

EMIL HRUŠKA
& JACQUELINE GIESOVÁ

PRAVÁ RUKA K. H. FRANKA

SS-Standartenführer Robert Gies
v protektorátu

Přebal navrhl Lukáš Tuma.

Foto archiv J. Giesové, archiv E. Hrušky, ČTK, Národní archiv.

Odpovědný redaktor Stanislav Tumis.

Jazyková korektura Iva Ďásková.

Vydalo Nakladatelství EPOCHA s. r. o.,

Kaprova 12, 110 00 Praha 1,

v roce 2019 jako svou 731. publikaci.

První vydání, 200 stran.

Sazbu a litografii provedlo studio Prestig.

Vytiskl Akcent Tiskárna Vimperk, s. r. o.

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Knihy Nakladatelství EPOCHA můžete zakoupit u svého knihkupce
nebo si je lze objednat s 25% slevou přímo u nás:

v e-shopu na adrese: www.epocha.cz,

e-mailem na adrese: objednavky@epocha.cz,

písemně na adrese: Kaprova 12/40, 110 00 Praha 1 – Staré Město,

nebo telefonicky na čísle: 224 810 353.

facebook.com/nakladatelstvi.epocha